

Κόφτης και Υπερταμείο: Η δικλίδα των δανειστών και ένα καλωσόρισμα στον τρίτο κόσμο.

Ακτιβιστές στη Ν. Αφρική επανασυνδέουν το κομμένο ηλεκτρικό ρεύμα σε φτωχά νοικοκυριά (από το ντοκιμαντέρ του Florian Opitz "The Big Sellout")

Η 22^η Μαΐου 2016 είναι μια ιστορική μέρα καμπής για την χώρα, που μπορεί να αποδειχθεί και ως μια αποφράδα ημέρα. Μετά από έξι δύσκολα χρόνια σκληρής δημοσιονομικής προσπάθειας, χωρίς όμως τα προσδοκώμενα θετικά αποτελέσματα στην οικονομία και την κοινωνία, η χώρα μας κλείνει έναν πρώτο κύκλο προσαρμογής στον οποίο επικράτησαν και εντέλει τον διαμόρφωσαν πολιτικά παιχνίδια και πολιτικοί συμβιβασμοί, εντός και εκτός της χώρας. Στο εξής τα δεδομένα αλλάζουν, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι η πολιτική, έστω σε άλλες μορφές και επίπεδα, δεν θα μπορεί να επηρεάζει ή και να καθορίζει τις εξελίξεις.

Από το 2010 μέχρι σήμερα μια αναπτυγμένη χώρα όπως η δική μας, αντιμετωπίστηκε από την τρόικα με την μεθοδολογία που οι δανειστές αντιμετωπίζουν μια υπερχρεωμένη χώρα, όπως εκείνες τις αναπτυσσόμενες υπερχρεωμένες χώρες, που συνήθως δανείζονται από την Παγκόσμια Τράπεζα και

το ΔΝΤ. Έτσι, εκ των πραγμάτων, αποτελέσαμε και συνεχίζουμε να αποτελούμε ένα case study υπερχρεωμένης αναπτυγμένης χώρας, που σταδιακά, πολιτικά και κοινωνικά, εξαναγκάζεται να συμμορφωθεί στο γνωστό παγκοσμιοποιημένο οικονομικό περιβάλλον του λυσαλλέα ανταγωνιστικού και ασύδοτου καπιταλισμού («doggy dog»).

Η συνταγή ήταν και είναι κοινή: μεταρρυθμίσεις όπου προεξάρχει η ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων, αναμόρφωση του φορολογικού συστήματος και αλλαγές στην δημόσια διοίκηση. Αυτές οι αλλαγές δεν θα έπρεπε να υπερβαίνουν τα τρία έως το αργότερο έξι χρόνια. Ωστόσο στην Ελλάδα οι «αριστερές ιδεοληψίες» - σήμερα «αυταπάτες» - εμπόδισαν τις ιδιωτικοποιήσεις, η υπεράνω παντός ιδεολογικού προσήμου ασυλία της μεγάλης φοροδιαφυγής και διαφθοράς ανέστειλε την πραγματική διεύρυνση της φορολογικής βάσης και αντ' αυτού κατέστρεψε και ακόμη καταστρέφει τα μικρομεσαία στρώματα και τέλος η «αριστεροδεξιά λατρεία» του πελατειακού κράτους αντιστέκεται σθεναρά στην παραγωγική ανασυγκρότηση της διοίκησης.

Με αυτά και με άλλα η συνταγή δεν εκτελέστηκε με τον τρόπο που οι δανειστές στόχευαν ώστε σήμερα να είχαμε εξαντλήσει τις προτεινόμενες δυνατότητες για να φτάσουμε στο «αποφασιστικό σημείο» όπου θα διερευνηθεί με αξιοπιστία η βιωσιμότητα του χρέους και βάσει αυτής να δοθεί μια ουσιαστική ελάφρυνση για το μέλλον. Αντίθετα οι πολιτικές σκοπιμότητες, εντός και εκτός της χώρας, θόλωναν το τοπίο και σε κάθε αναπόφευκτη «κρίση» αξιολόγησης όλοι κλωτσούσαν το τενεκεδάκι λίγο πιο πέρα για να το βρουν λίγους μήνες μετά μπροστά τους. Ωσπου πέρυσι το καλοκαίρι φτάσαμε στο πρώτο επαπειλούμενο οικονομικό blackout - τοπικό για την Ελλάδα και, λιγότερο πιθανά από παλιά, γενικό για την Ευρώπη. **Η συσκότιση δεν έγινε, αλλά έκτοτε όλα άλλαξαν αφού ο Δαβίδ-Αλέξης υποτάκτηκε πλήρως στον Γολιάθ-Γερμανία.**

Οι δέκα μήνες που μεσολάβησαν από τότε δεν ήταν παρά η προετοιμασία αυτού που ολοκληρώνεται σήμερα. Οι Γερμανοί και το ΔΝΤ παρότι υπέταξαν πολιτικά την Ελλάδα, ευτελίζοντας την αριστερά και τον Τσίπρα, δεν θα μπορούσαν να αποκαταστήσουν το κύρος και να εξασφαλίσουν τα χρήματα των δανειστών, αν επιπλέον δεν επέβαλλαν τις αναγκαίες ασφαλιστικές δικλίδες σε μια «ανασφάλεια» που ήταν το αποτέλεσμα των ελληνικών πεπραγμένων από τον Μάιο του 2010 μέχρι και τον Ιούλιο του 2015. Είναι σαφές ότι εμπιστοσύνη στον ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθεί να μην υπάρχει παρά την υποδειγματική συμμόρφωσή του.

Έπρεπε, λοιπόν, να παρακαμφθούν και τα τελευταία υπολείμματα δημοκρατίας και εθνικής κυριαρχίας που απόμειναν στην χώρα. Η δημοσιονομική πολιτική να εφαρμόζεται με ρήτρες και αυτόματους μηχανισμούς, αλλά και να «επιταχθεί» όλος ο δημόσιος πλούτος για την εξυπηρέτηση των δανείων σε βάθος τουλάχιστον ενός αιώνα!

Αυτός ο διπλός στόχος έρχεται να εκπληρωθεί μέσα από το ισοπεδωτικό δίπολο «Κόφτης-Υπερταμείο». Ο πρώτος «αυτόματος» και το δεύτερο υπό «ξένο έλεγχο και καθοδήγηση».

Σημειωτέον ότι αυτό το Υπερταμείο δεν μπορεί να συγκριθεί ποιοτικά με το [Treuhandanstalt](#), που συστάθηκε για την ιδιωτικοποίηση της κρατικής περιουσίας της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, αφού εκείνο το trust fund ήταν γερμανικό μεταξύ Γερμανών, ενώ το Υπερταμείο που σήμερα ψηφίζεται είναι μεν ελληνικό trust fund, αλλά μεταξύ ξένων δανειστών και Ελλήνων.

Σήμερα, 22^η Μαΐου 2016, η χώρα μας φαίνεται να μπαίνει σε ένα επικίνδυνο σταυροδρόμι που την φέρνει πιο κοντά στην οικονομική αποδιοργάνωση, την κοινωνική αναταραχή και την πολιτική αναρχία. Πιο κοντά στον τρίτο κόσμο, χωρίς τα χαρακτηριστικά μιας εξαρτημένης, αλλά κοινωνικά βιώσιμης ανάπτυξης που να μας διαφοροποιεί ποιοτικά από αυτόν.

Αλλά η πολιτική δεν τελειώνει σήμερα στην χώρα. Μπορεί οι ιδεοληψίες να δικαιολογούνται στους αφελείς ως αυταπάτες και η δημοκρατία μας να αποκτά όλο και περισσότερα από τα χαρακτηριστικά της παθοκρατίας που αναλύει ο [Andrew Lobaczewski](#) στο [βιβλίο του](#) «Πολιτική Πονηρολογία - Μια επιστήμη για την φύση του κακού, εφαρμοσμένου στις πολιτικές σκοπιμότητες», **αλλά πλέον αυτή η κατά συρροήν και βιωματική απομυθοποίηση ιδεολογιών, πρακτικών και προσώπων της μεταπολίτευσης και των Συριζαϊκών υπολοίπων της, μόνο θετική επίδραση μπορεί να έχει για ένα νέο πιο στέρεο, συνειδητό και καθολικό ξεκίνημα.**

Φωτό: Από την ταινία-ντοκιμαντέρ [«Το Μεγάλο Ξεπούλημα»](#) του [Florian Opitz](#)

[Δ. Τρικεριώτης](#), *Twitter:* [@BlogGnathion](#)